

12de JAARGANG, NR. 211
20 JANUARI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 BOEKEN

4 PLATEN

Carmen Gomes, I Compañi, Simak Dialog, Aaron Parks, Albare, Benjamin Herman, Kenny Garrett, Jos van Beest, Grid Mesh e.a.

10 PODIA

Brabants Jazz Orkest, All Ellington, New Rotterdam Jazz Orchestra e.a.

EN VERDER:

14 Bestellers en tips Jazzcenter

15 De Gouwe Ouwe van...

JAZZFLITS 212

staat **10 FEBRUARI** op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**'BIMHUIS IS ÉÉN VAN
'S WERELDS BESTE JAZZCLUBS'**

Het Amsterdamse Bimhuis is volgens Downbeat een van de beste jazzclubs van de wereld. Het podium is opgenomen in een lijst van 160 jazzclubs die is te vinden in het februarinummer van het Amerikaanse blad. Geen enkel Belgisch podium wordt genoemd.

Downbeat publiceert elk jaar een lijst van ruim 150 clubs die volgens de redactie wereldwijd toonaangevend zijn. Het merendeel van de clubs is Amerikaans. Over het Bimhuis zegt Downbeat: "Amsterdam's celebrated Bimhuis is a center for jazz and a progressive-minded music with a beautiful architectural grace."

Als tweede toonaangevende Nederlandse podium wordt het Amsterdamse Jazz Café Alto genoemd. Downbeat: "Don't let the cozy ambience of this Amsterdam club fool you. This 50-plus-year-old venue boasts a vast musical history and clientele, including Chet Baker, and its seven-days-a-week jazz offerings are a treasure." Zowel het Bimhuis als Jazz Café Alto worden al enige jaren als de twee beste Nederlandse jazzpodia door Downbeat aangemerkt.

De uitverkiezing van Alto is opmerkelijk omdat het jazzcafé al sinds medio februari 2013 tot nader order gesloten is. Sinds april 2013 prijkt op website van Alto de tekst: "Hoop tot spoedig ziens. Komt u af en toe langs op onze site voor 'updates' en de precieze heropeningsdatum."

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

NIEUWJAARSCONCERTEN OPENEN JAZZJAAR 2014

Nieuwjaarsconcerten horen bij jazz als zoenen bij nieuwjaar, vindt onze medewerker Tom Beetz. Hij bezoekt er twee en doet daarvan verslag op pagina 11 van deze Jazzflits. Tijdens het concert van het **Brabants Jazz Orkest** (BJO in Den Bosch - met gasten Benjamin Herman (op altsax) en zangeres Denise Jannah) maakte hij deze foto. Beetz: "Het BJO speelt zelden buiten Brabant, maar het kan met gemak de concurrentie met willekeurig welke Nederlandse bigband aan."

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:

<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

NIEUWS

VPROJazzLive geschrapt en nu onderdeel Vrije Geluiden Radio

Het radioprogramma VPROJazzLive is niet meer. In de nieuwe programmering van Radio 6, die 1 januari 2014 is ingevoerd, is het geschrapt. In plaats van het programma is op zaterdag en zondag voortaan van 20.00 uur tot 01.00 uur het nieuwe programma Vrije Geluiden Radio te horen. JazzLive is daarin 'volledig geïntegreerd', aldus de VPRO.

Herbie Hancock benoemd tot Professor of Poetry

Toetsenist Herbie Hancock is aan de Harvard University (Massachusetts) benoemd tot 2014 Charles Eliot Norton Professor of Poetry. Hij gaat in februari en maart in totaal zes lezingen geven over 'The Ethics Of Jazz'. De lezingen hebben onder meer tot onderwerp: 'The Wisdom Of Miles Davis', 'Breaking The Rules' en 'Cultural Diplomacy'.

Young Vips Tour '14 start 8 februari

De formaties Windkracht 7 van saxofonist Floris van der Vlugt en het Ensemble van pianist Miguel Rodríguez maken dit jaar de Young Vips Tour. De tournee start op 8 februari in het Bimhuis in Amsterdam en zal de bekendste jazzpodia van het land aandoen. De programmeurs van deze podia kozen de twee talentvolle jonge musici uit voor de Tour. De Young Vips Tour is een jaarlijks terugkerende concertreeks.

Obligatie van JOCG is succes

In twee maanden tijd zijn er ruim 136 Jazz Bonds van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOCG) verkocht met een opbrengst van 136.000 euro. Dat is 36% meer dan het richtbedrag voor de eerste serie. Het orkest zal afhankelijk van de toekomstige financieringsbehoefte maximaal vijf series Jazz Bonds uitgeven. Kopers van een Jazz Bond lenen een bedrag aan het orkest en ontvangen daarvoor jaarlijks rente.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://bit.ly/KbU5Ur>

Drummer Hans van Oosterhout werkt mee aan de digitale voorbereiding van auditanten van Codarts. (Foto: Joke Schot)

CODARTS BIEDT AUDITANTEN MOGELIJKHEID TOT DIGITALE VOORBEREIDING

Gitaristen en drummers die zich willen aanmelden bij het conservatorium van Codarts, kunnen zich vanaf februari digitaal voorbereiden op de audities. De Rotterdamse hogeschool gaat toekomstige auditanten bij wijze van proef de mogelijkheid bieden om online toelatingsgesprekken te voeren en advies op maat te krijgen.

De proef loopt voor de vakgroepen gitaar (pop) en drums (jazz, pop). Deelnemers worden persoonlijk begeleid en kunnen ter voorbereiding van de audities gebruikmaken van digitale oefeningen en instructiefilms. Aan de online cursus werken de docenten Lucas van Merwijk, Hans Eijkenaar, Hans van Oosterhout en Joost Patočka mee. Wordt de proef een succes, dan zal de werkwijze ook bij andere vakgroepen toegepast gaan worden.

SPECIALISTEN VERTELLEN GESCHIEDENIS VAN DE ZWARTE MUZIEK IN EUROPA

Jarenlang werkten vier specialisten aan de geschiedenis van de zwarte muziek in Europa (tot 1927). Het resultaat van hun arbeid is recentelijk onder de titel 'Black Europe' in een box verschenen. De box bevat een boek en 44 cd's.

Historicus Jeffrey Green, onderzoeker Howard Rye (beiden uit Engeland), discograaf Dr. Rainer E. Lotz en geluidsingenieur Christian Zwarg (beiden uit Duitsland) ploegden vele meters archiefmateriaal door. Ruim honderd hoofdstukken telt hun relaas over de eerste zwarte entertainers en musici in de Europese showbusiness. In de box zijn onder meer de eerste opnames van Josephine Baker te vinden, maar ook die van de 'subversieve' grootvader van Fela Kuti. Uniek zijn de opnamen van het Savoy Quartet, waarin zwarte en witte musici musicerden. Dat was in de VS en de koloniën in die jaren ondenkbaar. In de box is één stuk te vinden met een Nederlandse tekst, opgenomen door de in 1870 geboren Joseph Boyd. Voor het Duitse Anker Records nam hij in 1919 de song 'Alice Blue Gown' in een Nederlandse vertaling op. Boyd kwam in de zomer van 1920 naar Nederland, waar hij in het Pavillion Centraal te Scheveningen het programma 'Nigger Songs' ten gehore bracht. De opnamen van Boyd zijn mogelijk de eerste opnamen van een Amerikaanse (jazz)artiest voor de Nederlandse markt.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

VOGELKUNDE 3: DISCOGRAFIEËN

Het is niet ieders vermaak, een discografie. En zeker de maker ervan wordt maar al te vaak beschouwd als behorend tot een vreemdsoortig volkje, dat – om een dubbele metafoor te gebruiken – als 'boekhouder' liever 'rugnummers' noteert dan naar de muziek luistert. Dat is ook de ironie in de titel die Bruce Epperson zijn boek meegaf: 'More Important Than The Music'.

Wat voor soort discografieën willen we? Een verzuchting van Han Enderman in Names & Numbers bij zijn inventarisatie van een schier eindeloze stroom publicaties, elk met zijn eigen afgebakend terrein en in de meest uiteenlopende verschijningsvormen. In Amerika pikte Epperson de vraag op en spon daar in het laatste hoofdstuk een discussie omheen. Niet dat hij er zelf veel aan toevoegde. Wel zette hij uiteen hoe gecompliceerd de materie inmiddels geworden was. Want mocht de belangstellende lezer er nog niet van zijn doordrongen, dan is het nu wel gebleken: discografie is een schaap met vijf poten.

Begonnen als een simpel boodschappenlijstje met een paar titels van 78-toerenplaten heeft het fenomeen zich ontwikkeld tot een academische aangelegenheid met een brij aan informatie, waarbij de oorspronkelijke betekenis van het begrip – beschrijving van de plaat – uit het oog wordt verloren. Het zou te ver voeren op deze plaats het verloop ook maar in vogelvlucht te volgen. Men zij verwezen naar het boek van Epperson, waarin hij de historie sinds 1926 helder uit de doeken doet, onderbouwd met tal van citaten. Ik volsta met het noemen van een aantal kwesties. De geluidsdrager is essentieel als documentatie van hetgeen de speler doet; immers, het is de enige manier om zijn werk voor het nageslacht te bewaren; alle andere muziek vervliegt.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Charlie Parker in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

Van begin af aan is de informatie die de plaat zelf geeft, niet toereikend geweest. Wie van een artiest een plaat of cd in handen heeft, wil hem kunnen plaatsnemen: van wanneer dateert de muziek, in welk stadium van ontwikkeling verkeerde de artiest, wie waren de andere spelers.

Voor de verzamelaar heeft de discografie de functie van een catalogus: welke platen heeft hij zelf, welke ontbreken. Voor de beginnende liefhebber is het een gids: welke plaat lijkt interessant, gezien het repertoire, de bezetting.

Mag men heden ten dage nog eisen dat discografen hun bronnen noemen, nu meerdere generaties informatie, inclusief foutieve, van elkaar hebben overgenomen? De enige die primaire research verrichtte was voor de oorlog de Franse pionier Charles Delaunay, en sinds de jaren tachtig is het zijn landgenoot Michel Ruppli die voor zijn specialisatie op labels bij de platenmaatschappijen zelf op onderzoek uitgaat.

Het is, keer op keer, ondoenlijk gebleken aan alle voorwaarden te voldoen. Een handicap is bijvoorbeeld dat het eindresultaat nooit de meest recente uitgaven kan omvatten; daarvoor vergt de research te veel tijd. Het is dan ook een illusie, zonder twijfel mede aangedreven door commerciële overwegingen, om zoveel mogelijk actueel te zijn. Het is de samenstellers meer dan eens opgebroken en heeft dan ook tot onherstelbare schade geleid: werkzaamheden moesten halverwege worden afgebroken. Naast algemene werken zijn er die zich richten op één onderwerp: een musicus of groep, een land, een bepaalde periode, een label, er is er een met alleen vrouwen, enzovoort. Maar in al deze gevallen is het problematisch gebleken het beoogde terrein precies af te bakenen.

Nog een wezenlijk punt is dat de techniek de voortgang in verschillende fasen en op diverse punten heeft ingehaald. Telkens weer kwamen er andere vormen van geluidsdragers.

[...vervolg op pagina 17](#)

JAZZ OP DE PLAAT

CARMEN GOMES INC.
Thousand Shades Of Blue
Sound Liaison
 (www.carmengomes.com)

Bezetting:

Carmen Gomes (voc),
 Folker Tettero (el-g),
 Peter Bjørnhild (b),
 Marcel van Engelen (d, perc).

De blues vormt de basis van de zang van de Amsterdamse Carmen Gomes. Dat was zo toen ze in 1994 het Nederlands Jazz Vocalisten Concours in Zwolle won. Nog immer vermengt ze haar 'bluesy' vocalen met krachtige jazzinvloeden. Op 'Thousand Shades Of Blue' horen we ook lome Zuid-Amerikaanse klanken. Begeleid door Folker Tettero op gitaren, Peter Bjørnhild op bas en Marcel van Engelen op slagwerk en percussie zingt Gomes, deels live, elf wereldse stukken. Ze doet dat met een elegante, hartverwarmende intensiteit. Haar Portugese 'roots' krijgen alle ruimte als ze fado, tango, samba en son mixt met blues en jazz. Met opperste concentratie en ingehouden kracht vertolkt de groep eigen werk van Carmen en respectvol omgebouwde versies van bekende titels als 'You don't know what love is', 'I'm on fire', 'Angel eyes' en 'Sittin' on the dock of the bay'. Bij anderen zou het ontbreken van uitbundigheid een saaie cd kunnen opleveren. Zo niet bij Gomes en haar mannen. Daarvoor zijn Carmens vocalen te indringend.

Als geen ander weet zij het midden te houden tussen sensualiteit en zelfbeheersing. Ze heeft geen uithalen en ad libs nodig om je te betoveren. Gomes intoneert 'zwart' en is ongenaakbaar op haar eigen speelveld van de blues en de jazz. Dat ze daar nu onweerstaanbare latin aan toevoegt, maakt haar werk nog aantrekkelijker dan het al was.

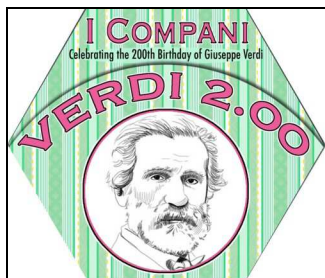
Hans Invernizzi

Bekijk het titelstuk van de cd: <http://bit.ly/1hvCxxV>

I COMPANI
Verdi 2.00

Ic Disc

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Bo van de Graaf (ss, as, ts),
 Hans Sparla (tb),
 Aili Deiwiks (v),
 Susanne Degerfors (c, zingende zaag),
 Christoph MacCarty (p, voc),
 Michel Mulder (bandoneon, keyb),
 Arjen Gorter (b),
 Makki van Engelen (d)
 + Quirine Melssen, Lucia Caihuela (voc),
 Guus Janssen (p).

De Italiaanse componist Giuseppe Verdi blijft Nederlandse improvisatoren inspireren. In 2000/2001 trok Bo van de Graaf met zijn I Compiani al eens door het land met bewerkingen van Verdi's opera 'Aida' en pianist Guus Janssen maakte in 1986 met theatermaker Teo Joling de voorstelling 'Aida Verder dan Verdi'. Ter gelegenheid van de tweehonderdste geboortedag van de maestro besloot Van de Graaf zich nogmaals op diens muziek te storten. En hij vroeg Guus Janssen als gast. Een gouden greep, want de stukken met de gastpianist zijn de hoogtepunten van deze nieuwe cd.

Zo speelt hij de beroemde 'Marcia trionfale' als een soort Monk-stuk, uitmondend in een typische Janssense hi-hatfiguur aan de diskant van de piano. Dan voegt het ensemble zich bij de solist. 'Triumphrasch' noemt Van de Graaf zijn bewerking. Het duet tussen vaste pianist Christoph MacCarty en Janssen in 'Nel fiero anelito' mondt uit in een opwindende stride-battle. Maar er is meer: een dwarse broeierige tango in 'Amneris tango' (die ook al het Aida-album sierde), heerlijke circusmuziek, stukjes bijna pure opera (met de Spaanse Lucia Caihuela als sirene) en een Ellingtoniaanse bewerking van het 'Dies irae' uit Verdi's 'Requiem'.

Om het geheel af te maken, heeft vormgever Kees Moerbeek van de cd een slagroomtaart gemaakt, inclusief kanten papertje eronder. Smullen, dus. De groep zet de tournee in 2014 voort, houd de cultuuragenda's maar in de gaten.

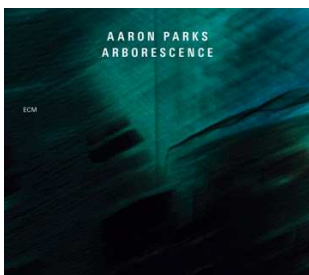
Herman te Loo

De trailer van de voorstelling is hier te vinden:
<http://youtu.be/MLrEJCzKKLA>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

AARON PARKS Arborescence ECM

Bezetting:

Aaron Parks (p).

'Arborescence' betekent vertakking en staat voor de manier waarop een boom groeit, waarbij de wortels water zoeken en de takken de zon. Aaron Parks is een jonge pianist, die al veel indruk maakte tijdens zijn optreden op het festival So What's Next? in Eindhoven, afgelopen oktober. In diezelfde maand kwam bij ECM zijn cd 'Arborescence' uit, die in november 2011 werd opgenomen. Parks is net dertig. Hij maakte in 2008 zijn eerste eigen cd voor Blue Note ('Invisible Cinema'). Die deed niet veel. Wel maakte hij naam als lid van James Farm, waarmee hij ook een cd opnam. Bij ECM lijkt hij beter op zijn plaats - het label gaf veertig jaar geleden Paul Bley een kans - en juist die pianist lijkt op 'Arborescence' een grote invloed op Parks te hebben, evenals Erik Satie en Arvo Pärt.

De elf stukken zijn spontane improvisaties, die het bijzondere talent van Parks laten horen. Parks speelt geen gezellig swingende muziek, maar hij gaat de diepte in. Retrospectief, op zoek naar harmonieën en een sfeer creërend van rust en contemplatie; eerder hedendaags klassiek dan jazz zou je kunnen zeggen. Parks fluistert meer dan dat hij spreekt, en dat voornamelijk in zichzelf. Toch is de muziek niet navelstaarderig, maar juist heel toegankelijk, waarbij de noten kristalhelder worden aangeslagen en de harmonieën origineel, glanzend en doorzichtig zijn. Parks heeft met 'Arborescence' een prachtig klankgedicht gemaakt, spontaan en dromerig, dat als een boom zijn weg naar zon en water zoekt, en voor wie de moeite neemt te luisteren steeds weer nieuwe inzichten en beelden oproept.

Tom Beetz

Beluister hier het nummer 'Asleep in the forest':

<http://www.youtube.com/watch?v=KIdQ1-1aHh4>

COMANDA BARABBA Jazz Resistant Rudi Records

Bezetting:

Tim Trevor-Briscoe (as, kl, voc),
Christian Ferlaino (bars, as),
Nicola Guazzaloca (p),
Luca Bernard (b),
Gaetano Alfonsi (d, perc).

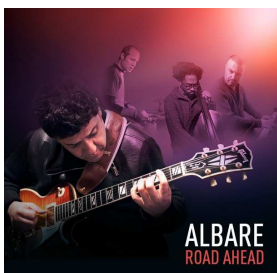
De naam van dit kwintet, Comanda Barabba, betekent in het Italiaanse Bologna zoveel als 'chaotische toestand'. Toch is dat niet het eerste dat in je opkomt bij het beluisteren van 'Jazz Resistant', het tweede album van de groep. De stukken (van alle groepsleden) zitten namelijk behoorlijk gestructureerd en slim in elkaar, al bieden ze genoeg aanknopingspunten om af en toe flink tekeer te gaan. Het slotstuk bijvoorbeeld, 'Barbaleo', van drummer Gaetano Alfonsi, gaat uit van een soepele basgroove, die onderbroken wordt door complexe, rappe lijnen voor de twee saxofonisten, Tim Trevor-Briscoe (alt) en Christian Ferlaino (bariton). Pianist Nicola Guazzaloca hamert er een Cecil Taylor-achtige solo tegenaan, en ten slotte komen de snelle saxloopjes weer terug. Verder kenmerkt de cd zich door een mengsel van Italiaanse vrolijkheid en speelsheid met typisch Britse onderkoelde humor. Dat laatste wordt ten top gevoerd door de tekst over een trieste kat die Trevor-Briscoe voordraagt in 'Sad cat'. Het roept onmiddellijk associaties op met de bijdragen van diens landgenoot Lol Coxhill aan The Melody Four. Dat er ook nog een scheut avant-rock is toegevoegd, zorgt voor een mooie variatie, zonder dat het gezocht wordt. De compositorische bijdrage van Ferlaino (die tegenwoordig in Amsterdam is neergestreken) is er het sterkste voorbeeld van. 'Don K e la vita degli altri' zorgt met stevige drums en veel tempo- en maatwisselingen voor muzikaal voer voor hoofd en hart.

Herman te Loo

Beluister hier het nummer 'Fireman breakfast':

<http://youtu.be/pVwagGvbK0Q>

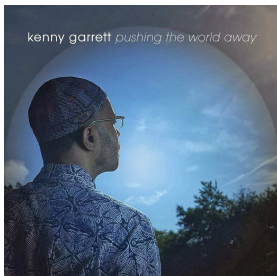
ALBARE
The Road Ahead
 Enja Records

Bezetting:

Albare (g),
 Phil Turcio (p),
 Yuniar Terry (b),
 Pablo Bencid (d),
 Allan Harris (voc) op 'Overjoyed'.

KENNY GARRETT
Pushing The World Away
 Mack Avenue Records

Bezetting:

Kenny Garrett (as, ss,p),
 Ravi Best (t),
 Benito Gonzalez, Vernoll Brouwn (p),
 Corcoran Holt (b),
 Marcus Baylor, McClenty Hunter,
 Marc Whitfield (d),
 Rudy Bird (perc).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

De (in Marokko geboren) Australische gitarist Albare speelt nu al enkele jaren in de top van de groeiende Australische jazzscene. Met zijn nieuwe album 'The Road Ahead' brengt hij een fijn vervolg op zijn vorige succesvolle plaat 'Long Way'. Het zachte, gebalanceerde geluid van zijn band brengt de luisteraar in een 'mellow mood' waar deze niet snel uit raakt. Nummers als 'Give me 5' en 'Heart of heart' bestaan uit een bijzonder lekkere 'groove' waar Albare een thema overheen speelt met gevoel voor licht en ruimte. Bassist Yuniar Terry en pianist Phil Turcio spelen hier een belangrijke rol in. Door genoeg ruimte te geven aan Albare, komt deze mooi naar voren en wordt er economisch omgegaan met muzikaal materiaal, waardoor de composities niet volgepropt zijn en toch interessant blijven.

Daarin ligt helaas ook de zwakte van 'The Road Ahead'. De composities zijn namelijk vrijwel gelijk aan elkaar qua sfeer, opbouw en intonatie. Hierdoor mist de plaat soms afwisseling, variatie en onvoorspelbaarheid. Het enige vocale nummer 'Overjoyed' (origineel van Stevie Wonder) met zanger Allan Harris vormt dan ook een verademing op het einde van het album, waar drummer Pablo Bencid iets meer gas geeft en de compositie meer profiel heeft. Ook al biedt 'The Road Ahead' weinig verrassingen, Albare levert met dit album een fijne plaat van kwaliteit af.

Thijs Janssen

Bekijk Albare in Paradox: <http://bit.ly/1ajs9oG>

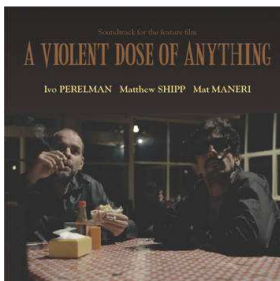
Wegens drukte door optredens kwam altsaxofonist Kenny Garrett er maar niet toe een nieuw album te maken. Hij moest heel wat zaken ('een wereld'...) opzij zetten en zich concentreren op het componeren. Vandaar de titel van de cd: 'Pushing The World Away'. Het is zijn derde cd voor Mack Avenue, dat haar catalogus gevuld heeft met puristische jazz. Het cd-boekje is uit te vouwen tot een kleine poster met binnenin een foto van een nadenkende Garrett.

De saxofonist is ook al jaren bandleider en componist en hij is bekend om zijn jazz met soms een latin-inslag. 'Chuco's mambo' is dan ook opgedragen aan Choco Valdés. 'Hey Chick' duidt op Chick Corea en ook Sonny Rollins wordt in een compositie geëerd. Samen met drie strijkers wordt ook een emotioneel eerbetoon aan Donald Brown gedaan. Daarbij speelt Garrett zelf piano. Is dit een retrospectieve cd van de 54-jarige Garrett? Nee, hij toont zijn waardering voor zijn voorbeelden, terwijl hij op zijn beurt voor de volgende generatie ook een voorbeeld is.

Garrett bouwt het album op zoals hij ook bij zijn concerten doet. Hij maakt een heftige, razendsnelle, krachtige start. Daarmee overrompelt hij zijn luisteraar. De cd opent met een negen minuten durende exercitie, die op het laatst helaas een fade out krijgt. Garrett heeft een voorliefde voor hoge tempi en hoge tonen: hij is bepaald niet vrijblijvend, vooral op sopraansaxofoon. Hij weet zichzelf soms in een soort trance te brengen. Pas later evolueert de muziek naar een steeds meer melodieuze soort. Het vijfde stuk is zelfs een standard: het lieflijke 'I say a little prayer'. Negen van de twaalf stukken op 'Pushing The World Away' zijn door Garrett geschreven. 'Lincoln Center' is echte rechttoe rechtaan jazz; precies dat waar het New Yorkse muziekgebouw voor staat. Het album besluit met alwéér een up-tempostuk met twee piano's en maar liefst drie drummers. Ze wisselen elkaar af zoals bij de naam van de compositie hoort. 'Rotation'.

Peter J. Korten

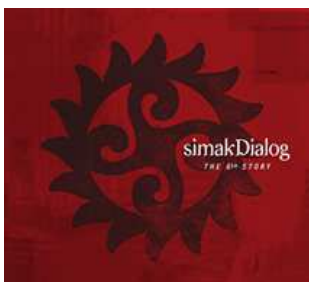
IVO PERELMAN/MATTHEW SHIPP/MAT MANERI
A Violent Dose Of Anything
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
 Matthew Shipp (p),
 Mat Maneri (av).

SIMAK DIALOG
The 6th Story
 MoonJune

Bezetting:

Riza Arshad (p, el-p, synth, soundscapes),
 Tohpati (g),
 Adhitya Pratama (bg),
 Endang Ramdan,
 Erkang Suwardana (kendang),
 Cucu Kurnia (perc).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Het wordt vaak van geïmproviseerde muziek gezegd: dit zou het goed doen als 'soundtrack' bij een film. De Braziliaanse regisseur Gustavo Galvão dacht dat ook bij het werk van tenorsaxofonist Ivo Perelman. Tot zijn verbazing werd de Braziliaanse New Yorker daarom gevraagd om de muziek te leveren bij 'A Violent Dose Of Anything', een 'roadmovie'. Perelman besloot om geen concessies te doen en zijn gebruikelijke werkwijze te handhaven: met een paar gelijkgestemde zielen de studio in en zonder enige afspraak improviseren. De keuze viel op zijn vaste partner, pianist Matthew Shipp, en altviolist Mat Maneri. De aanwezigheid van de laatste is veelbetekenend, want zijn manier van denken is nauw verwant aan die van de saxofonist. Toch is het de eerste samenwerking tussen de twee. Het resultaat is fascinerende kamermuziek die cirkelt rond parameters als melodie en klankkleur. Het doet erg denken aan een album dat Maneri met zijn vader, saxofonist Joe, en gitarist Joe Morris in de jaren negentig opnam: 'Three Men Walking'. Net als in die klassieker kun je hier spreken van 'Socratisch improviseren'. Zo zou ik het muzikale gesprek willen noemen tussen de drie gelijkwaardige stemmen. Al rondwandelend, zonder vooropgezette standpunten, wisselen de drie rasimprovisatoren meningen uit - soms terloops, dan weer kernachtig of verhelderend. Maar het loopt nooit uit op clichés, het intrappen van open deuren of het bezigen van waarheden als koeien. Regisseur Galvão nam eruit wat hem van pas kwam. Hij moet zich daarbij gevoeld hebben als een kind in een snoepwinkel, temeer daar Perelman hem ook nog een studiosessie bood met het Sirius String Quartet, waarvan de opname in de loop van 2014 op de plaat zal verschijnen.

Herman te Loo

Luister hier naar de opening van het album, 'Brasilia':
<http://youtu.be/BzyiASTRNvc>

Even recapitulieren: Simak Dialog is de groep van de Indonesische toetsenspeler en componist Riza Arshad. De band onderscheidt zich van gewone jazzrockgroepen door de aanwezigheid van twee kendangspelers in plaats van een drummer. De kendang is een trommel die in de Soendaneze (west-Javaanse) gamelan wordt gebruikt. Voor Arshad is de bezetting meer dan een soort gimmick. De muziek van Simak Dialog wordt bepaald door de complexe ritmiek die gamelanfiguren combineert met Westerse jazzrock-grooves. Voor de melodie en klankkleur in de band zorgt naast Arshad zelf gitarist Tohpati.

Nog meer dan op de twee voorafgaande albums die het Amerikaanse label MoonJune van Simak Dialog uitbracht, is de Oost-Westbalans op 'The 6th Story' perfect en volstrekt eigen. Arshad schrijft symfonische composities in de zin dat hij voor uitgebreide vormen kiest en niet een simpel thema laat volgen door een eindeloze reeks improvisaties. De solo's die hijzelf en Tohpati neerzetten, maken organisch deel uit van de overkoepelende structuur. Dat klinkt allemaal veel cerebraler dan het muzikale resultaat is. Want de muziek op 'The 6th Story' glijdt lekker het oor binnen, met fraaie melodieën, zoals 'What would I say', dat met tekst een heel goede popsong zou kunnen zijn.

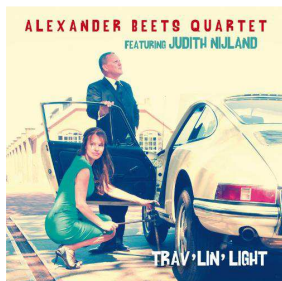
Herman te Loo

Luister hier naar 'tracks' van het album:
<http://bit.ly/1fABw6R>

ALEXANDER BEETS QUARTET MET JUDITH NIJLAND

Trav'lin' Light

Maxanter

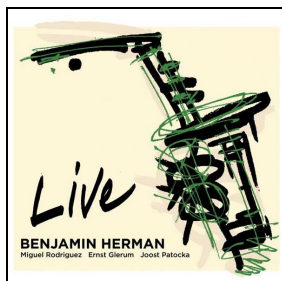
Bezetting:

Judith Nijland (v),
Alexander Beets (ts),
Edgar van Asselt, Peter Beets (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

BENJAMIN HERMAN QUARTET

Live

Roach – Dox

Bezetting:

Benjamin Herman (as),
Miguel Rodriguez (p),
Ernst Glerum (b),
Joost Patocka (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Maxanter, het label van de gebroeders Beets, slaat met de cd 'Trav'lin' Light' van het Alexander Beets Quartet met zangeres Judith Nijland flink toe. Het heeft een degelijke zang-cd het licht doen zien. Judith Nijland is al een jaar of tien actief en deze plaat met Alexander Beets is haar vierde cd. De cd diende als visitekaartje voor een tournee die Beets en Nijland dit najaar samen door Thailand maakten.

Tijdens de opname van de cd zat Marius Beets achter de knoppen. Hij is ook te horen als bassist. Zijn broer Alexander speelt tenor en broer Peter duikt als gast enkele keren achter de zwarte en witte toetsen op. Verder waren de onafscheidelijke slagwerker Gijs Dijkhuizen en pianist Edgar van Asselt van de partij. Nijland koos voor 'Trav'lin' Light' een aantal composities waarvan de titel naar 'reizen' verwijst. Waren die instrumentaal, dan zorgde ze zelf voor een tekst. Zo kreeg 'Roadsong' van Wes Montgomery een tekst, net zoals 'Voyage' van Kenny Barron. Verder prijken 'A night in Tunesia', 'Take the 'A' train' en in 'I'm moving on' op de hoes. Drie stukken waarin Peter Beets piano speelt. De 'standards' worden zonder moeite en pretenties gezongen en gespeeld. Judith Nijland tilt de 'songs' boven het cliché-niveau uit. Met haar iets hese alt stoft ze de oude beken-den af, zodat ze opnieuw glanzen. Haar begeleiders hebben er duidelijk ook plezier in.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/19pYaOS>

Na 'Cafe Alto' uit 1997 en 'Benjamin Herman Plays Misha Mengelberg' uit 2000, is 'Live' de derde live-cd van altsaxofonist Benjamin Herman. De opnamen zijn voornamelijk gemaakt in de Amsterdamse sociëteit 'De Kring'. Twee daarvan kwamen al terecht op zijn 'Cafe Solo' (2013) en nu is hier dus nog meer. Omdat Herman bij 'gigs' met zijn trio (met Ernst Glerum, bas, en Joost Patocka, drums) in de regel 'bekende stukken' blaast, zijn die op 'Live' goed vertegenwoordigd. 'Una mas' van Kenny Dorham bijvoorbeeld. Bekend van de gelijknamige plaat van de trompettist. 'Samba zombie' is van Misha Mengelberg. 'Would I love you tot de derde' is het stuk waarbij Benjamin Herman altijd met veel plezier griezelt van Doris Day.

'See see rider' is bekend van blueszangeres 'Ma' Rainey en dateert uit de twintiger jaren van de vorige eeuw. Hermans versie is geen blues meer, maar een prachtig uitgevoerd 'gewoon' jazzstuk. In zijn solo citeert de huispianist van De Kring, Miguel Rodriguez, nog even uit 'Splanky'. Tijdens Hermans 'Rednose distrikt' soleert gast Joris Roelofs op basklarinet. 'Arachibutyrophobia' komt eveneens uit de pen van Benjamin Herman. Samen met 'Would I love you, love you, love you' werd dit opgenomen tijdens een concert op Jazzfest in Amsterdam. Tijdens de laatste twee stukken maakt hij 'growlende' geluiden in zijn sax. Getuige de grommende sax in 'Arachibutyrophobia' weten we nu dat hij een verwoede hekel heeft aan tegen het gehemelte plakkende pindakaas (Arachibutyrophobia heet de vrees hiervoor; red.)

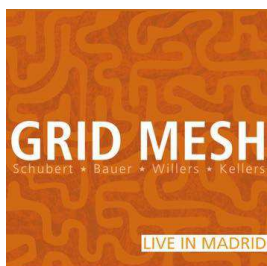
Net zoals op 'Cafe Solo' speelt de ploeg ontspannen en geconcentreerd. Lekker 'loose', zoals bij een concert hoort. Zet u deze cd gerust meerdere keren op!

Hessel Fluitman

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Grid Mesh - Live In Madrid
Leo Records

JAZZ OP DE PLAAT KORT

In 2006 besloten de Berlijnse improvisatoren Frank Paul Schubert (saxen) en Andreas Willers (gitaar) om een nieuwe groep te beginnen met de veteranen Johannes Bauer (trombone) en Willi Kellers (drums). Zeven jaar later blijkt dat een goede greep te zijn geweest, want op 'Live In Madrid' is de interactie tussen de vier voorbeeldig. De effectpedalen van Willers bepalen soms het klankbeeld tot een bijna rockachtige esthetiek, maar als hij de elektronica uitzet, is het geluid ineens heel helder en open. De aldus ontstane dynamiek wordt soms melodius ingevuld door de blazers, die goed samen klinken. Johannes Bauer zet met lange lijnen de kadrering neer waarnaar ook de bandnaam ('rasterwerk') verwijst. Saxofonist Schubert is de minst bekende van de vier, maar is vooral op sopraan een openbaring. Hij zet de droge lijn van Steve Lacy voort, waarbij hij vooral in de hoogte imponeert. Het publiek in de Spaanse hoofdstad, waar het kwartet in februari 2011 werd opgenomen, lust er blijkbaar wel pap van.

Herman te Loo

Jos van Beest Trio – I Love You
Atelier Sawano

Jos van Beest is een pianist die voor mij een beetje uit de lucht komt vallen. Dat is niet helemaal raar: hoewel hij hier in Nederland woont en als pianist werkt, is hij vooral in Japan bekend. Althans, daar is de afgelopen twintig jaar een respectabel aantal cd's van hem uitgebracht. Ook zijn vrouw Marielle Koeman maakt er als zangeres furore.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik 'I Love You' met enige reserve in de cd-speler heb gelegd. Maar, eerlijk is eerlijk, het is niet raar dat ze in Japan enthousiast over Jos van Beest zijn. Hij maakt geen baanbrekende, nieuwe wegen zoekende muziek, maar speelt pretentieloos, met een lichte toets. Zijn muziek is de moeite van het beluisteren waard. Fijnzinnig en aangenaam. Naast een enkele eigen compositie speelt hij vooral 'standards'. Als bonus krijgt u op deze cd slagwerker Frits Landesbergen. De bassist is Evert Woud. Op enkele stukken speelt gitarist Joost Zoeteman mee.

Hessel Fluitman

Agnes Gosling – Cais
Harmonia Mundi

Zo nu en dan staat er in Nederland een zangeres op die het Braziliaanse lied zeer is toegedaan. Josee Koning is al jarenlang de actieve 'voorzvrouw' van het genre en Eva Kieboom met Sensual is ook een voorbeeld. In dit verband denk ik dan niet aan de uit Zuid-Amerika afkomstige zangeressen als Christina Aguilera, Izaline Calister of Estrella Acosta. Die zingen vooral de tradities van hun eigen (ei-)land. Lilian Vieira is natuurlijk hors concours in dit verband.

En nu is er dus Agnes Gosling. Ze viel voor de composities van Milton Nascimento en vulde er haar debuutalbum 'Cais' mee. Gosling stuitte op zijn muziek door uitvoeringen van Elis Regina. Regina was in de jaren zeventig niet alleen de grote Braziliaanse zangeres, maar ook de muze van Milton Nascimento. In pianist Gideon van Gelder vond ze een begeleider die niet onbekend is met de Braziliaanse muziek.

De uitvoeringen van Agnes Gosling getuigen van groot inlevingsvermogen. Ze voert de stukken met veel zorg uit. De begeleiding draagt haar stem en is stimulerend. Zoals dat het Braziliaans betaamt komt de muziek wat onderkoeld over, maar daaronder hoor je wel de intensiteit die hier in de 'songs' is gelegd.

Hessel Fluitman

JAZZ OP HET PODIUM

NEW ROTTERDAM JAZZ ORCHESTRA & ERNST REIJSEGER

Bezetting (o.a.):

Louk Boudesteijn (tb),
Rob van de Wouw, Jan van Duikeren (tp),
Tini Thomsen (bs, baskl),
Cyrille Oswald, Miquel Boelens,
Bart Wirtz (sax),
Morris Kliphuis (hoorn), Reinier Baas (g),
Johan Plomp (b), Mark Schilders (d).

Datum en plaats:

12 januari 2014,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Hothouse Redbad had als opening van het nieuwe jaar het vernieuwde Rotterdam Jazz Orchestra uitgenodigd, met als solist de cellist Ernst Reijseger. Het werd een verrassend concert.

Het Rotterdamse orkest is een jaar of tien jaar geleden begonnen als conventionele bigband. Echter de laatste jaren is het omgebouwd en verjongd. Nu zijn er nog slechts twee trompettisten, een trombonist en een hoornspeler. Verder bestaat het uit een tubaspeler en vier saxofonisten. De ritmesectie bestaat uit gitaar, bas en drums. De uitgangspunten van musiceren werden ook steeds eigentijds.

Omdat cellist Ernst Reijseger dit seizoen onderdeel uitmaakt van het geheel, ligt de nadruk nu op improvisatiemuziek. Daardoor is het muziek maken nog meer afhankelijk van het moment geworden. Natuurlijk moet je voor een orkest van dertien mensen nog best wel veel uitschrijven, maar toch. Als Ernst Reijseger zijn cello opzij legt en voor het orkest gaat staan om de muziek 'te regelen' wordt er echt geïmproviseerd. En ook verlaten de leden van dit orkest tijdens hun solo's graag de conventionele paden. Dan moet je als luisteraar goed meedenken en -kijken om alles te kunnen volgen. 'Slechts' van een cd beluisterd zou deze muziek lang niet zo spannend overkomen. Er bij zijn, is een wezenlijk onderdeel van het kunnen genieten van deze muziek. Als bij het eerste nummer altist Miguel Boelens soleert en Ernst Reijseger op dat moment het toneel opkomt, neemt die langzaam maar zeker de solo over en bouwt het thema om tot een staccato gespeeld motief dat door het

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Leider Louk Boudesteijn. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Ernst Reijseger dirigeert. ((Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

hele orkest wordt overgenomen. Tijdens solo's van hoornist Morris Kliphuis en altsaxofonist Bart Wirtz, komt het staccato-motiefje mooi uit de hele band tevoorschijn als begeleidend 'rifje'. Zo krijg je spannende muziek.

Met Ernst Reijseger als improvisator pur sang in de gelederen, krijg je heel nieuwe manieren om stukken te introduceren. Zo werd het stuk 'Rainy searan' begonnen door met plastic flesjes in de microfoon te kraken. Uit dat gekraak rezen langzaam maar zeker de zangstemmen van de orkestleden, waarna de muziek echt begon. De uitsmijter van het concert was een oude hit van de cellist: 'Raykwela'. Een Zuid-Afrikaans klinkend motief dat geweldig spannend is, vooral als je het kent.

Hessel Fluitman

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

ALL ELLINGTON

Bezetting:

Oscar Jan Hoogland (p), Michael Moore (as, kl), Natalio Sued (ts), Wilbert de Joode (b), Eric Boeren (cnt), Christiano Ferlaino (bars), Jimmy Sernesky (tp), Joost Buis (tb), Michael Vatcher (d), Jodi Gilbert (voc).

Datum en plaats:

3 januari 2014, Bimhuis, Amsterdam.

A JAZZY NEW YEAR!

Bezetting:

Het Brabants Jazz Orkest, Denise Jannah (voc), Benjamin Herman (as), Peer de Graaf (m.c.).

Datum en plaats:

5 januari 2014, Verkadefabriek, Den Bosch.

All Ellington in het Bimhuis. (Foto: Tom Beetz)

Nieuwjaarsconcerten horen bij jazz als zoenen bij nieuwjaar. In het Bimhuis werden de bezoekers verwelkomd met een glaasje prosecco en een concert van de gelegenheidsformatie **All Ellington**, een groep onder leiding van kornettist Eric Boeren, die zijn tanden in Ellington heeft gezet. De leden van dit gezelschap hebben hun sporen verdiend in de improvisatiescene van Amsterdam, maar één keer per maand spelen ze in Zaal 100 Ellington-stukken, spontaan, in wisselende bezetting en vrijwel onvoorbereid. Nu was er voor het eerst een echt optreden en dat smaakte naar meer. De stukken liepen van heel oud en bekend ('Rockin' in rhythm, 1930) via tamelijk onbekend (Bli-blij, 1941) naar de befaamde suites 'Such sweet thunder' (1957) en 'Far East suite' ('Isfahan', 'Bluebird of Delhi', 1967). All Ellington speelde niet naar de letter maar wel in de geest van Ellington. De stukken werden getrouw neergezet, met Boeren zelf in de rol van Rex Stewart en Michael Moore in die van Johnny Hodges of Jimmy Hamilton, maar de interpretatie was anders en doorspekt met hedendaagse impro-elementen. Het waren juist de momenten van vrijheid die de muziek deed uitstijgen boven zo maar een uitvoering van Ellington, wat immers bij voorbaat een verloren strijd geweest zou zijn. All Ellington maakt gebruik van sluwe arrangementen die deze kleine formatie een stuk groter doen klinken, en hun muziek laat horen hoe geniaal en [...vervolg in de rechterkolom](#)

vooruitstrevend Ellington en Billy Strayhorn waren. Hoe oud de stukken ook waren, nooit klonk het gedateerd. In een aantal nummers zong Jodi Gilbert, een zangeres die past in de traditie van Ellington om enigszins onbeduidende zangeressen aan te trekken. Zij klonk te braaf en de zoektocht naar avontuur die bij de instrumentalisten aanwezig was ontbrak. Een vrijere zangeres zou de muziek nog een extra dimensie kunnen geven, zoals **Denise Jannah**, die twee dagen later in Den Bosch **met het Brabants Jazz Orkest** (BJO) het jazzjaar beneden de grote rivieren opende. En ook daar speelde Ellington een rol met 'Such sweet thunder'.

'Het Brabants Jazz Orkest is een groot geheim en speelt zelden buiten Brabant. Het kan met gemak de concurrentie met welke Nederlandse bigband ook aan.'

Het BJO speelde 's middags voor een afgeladen zaal, maar bij het tweede optreden 's avonds was de grote zaal van de Verkadefabriek maar met een handjevol liefhebbers gevuld. Het leek of het orkest er nog harder tegenaan ging en of het publiek dubbelhard klapte om zijn waardering te uiten. Het BJO is een groot geheim en speelt zelden buiten Brabant, maar het is een orkest dat de concurrentie met willekeurig welke Nederlandse bigband met gemak aankan. Het orkest onder leiding van Jeroen Doomernik speelt loepzuiver en kan spetteren en swingen als de beste, heeft solisten van formaat en bijzondere stukken zoals arrangementen van Mathias Rugg (Vienna Art Orchestra) op de lessenaar. Niet alleen gastzangeres Denise Jannah maar ook gastaltsaxofonist Benjamin Herman werden daardoor geïnspireerd, terwijl de Bossche zanger, muzikant en spreekmeester Peer de Graaf het geheel vermakelijk aan elkaar praatte. Indrukwekkend was Jannah, die moeiteloos boven het orkestgeweld uitkwam en ongeëvenaard en heel persoonlijk 'standards' zong. Voor haar was deze avond 'als een snoepwinkel waar je uit elk potje mocht snoepen'. Dit is een gouden combinatie en het is ook niet voor niets dat juist deze is uitgenodigd om in april een tournee in Shanghai en omstreken te maken.

Tom Beetz

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

DE UITEINDEN

Insomnio

Rudi Mahall/Bert van Erk Trio

Rudi Mahall (kl), Bert van Erk (b),
Sebastian Demydczuk (d).

ICP 5-tet

Guus Janssen (p),
Ab Baars (ts, ss, kl), Wolter Wierbos (tb),
Ernst Glerum (b), Han Bennink (d).

Datum en plaats:

30 december 2013, Grand Theatre,
Groningen.

Het uiteinde van het jaar wordt al sinds 1995 groots gevierd in het Grand Theatre. In het grensvervagende beleid van het Theatre is het niet verrassend dat het ensemble **Insomnio** de avond opende met werken van de klassieke componist Luc Ferrari. Moeilijke complexe muziek, harmonisch kwam het dicht bij freejazzimprovisaties. Soms leek het op Morton Feldman, dan klonk het in de verte als Ornette Coleman. Het was mooi maar zwaar.

Het **Rudi Mahall-Bert van Erk** Trio hield het daarna vooral luchtig en vrolijk, zonder dat de muziek flauw werd of ook maar een moment verveelde. Bassist Bert van Erk begeleidde afgelopen jaar elke maand een grote Nederlandse blazer in het Groningse jazzcafé Alto. Hij heeft zich inmiddels ontwikkeld tot een gedegen en interessant begeleider. Klarinettist Mahall leverde niet alleen uitstekend blazerswerk af, maar vermaakte ook het publiek met Duitse humor waar voortdurend een zwart randje aan zat. Met hoop voor de toekomst bracht hij 'Reich durch jazz' en wijdde zich vervolgens energiek aan zijn levensmotto 'Warten auf 2034' – het jaar waarin Mahall de pensioengerechtigde leeftijd hoopt te bereiken.

Het **ICP** sloot de avond af. Niet het gehele ICP overigens. Misha Mengelberg lag ziek in bed. Aan Guus Janssen de zware taak hem te vervangen. De geest van Mengelberg was overigens geen enkel moment afwezig. Trombonist Wolter Wierbos schitterde in een uitbundige versie van 'Caravan'. Rietblazer Ab Baars was de ster van de avond en klonk met name geweldig in 'Groepje'. Han Bennink vertelde met tederheid over de dromen van Misha, die met het grootste gemak werden omgezet in muzikale hoogstandjes. Met een groots gebaar gooide Bennink zijn stokken in de lucht, stond op en sloot De Uiteinden en 2013 waardig af met een volmondig 'Dank u!'.

Bart Hollebrandse

Vlnr: Rudi Mahall, Bert van Erk en Sebastian Demydczuk.
(Foto: Willem Schwertmann)

Rudi Mahall, te gast bij Bert van Erk. (Foto: Willem Schwertmann)

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

METE ERKER – BERT VAN ERK

Bezetting:

Mete Erker (ts,ss),
Bert van Erk (b),
Steve Altenberg (d).

Datum en plaats:

28 november 2013,
Jazzcafé Alto, Groningen.

Mete Erker op sopraan.
(Foto: Willem Schwertmann)

Mete Erker op tenor. (Foto: Willem Schwertmann)

Lang geleden maakte tenorist Mete Erker de Tilburgse podia onveilig. Hij was jong, onbevlogen, maar vooral leergierig. In het overvolle Jazzcafé Alto in Groningen opende Erker met Sam Rivers 'Beatriz'. Daarna wilde Erker met 'Play it twice' van Monk vervolgen op sopraan, maar door de drukte kon hij zijn tenor zonder standaard niet kwijt. Gelukkig had eigenaar Hugo nog een standaard thuis liggen, dus snelde hij richting zijn woonadres om terug te komen met dat exemplaar.

Drummer Steve Altenberg kon Erker meteen vanaf het begin vinden. Grote hoogten bereikten ze in de schitterende uitvoering van Jobims 'How insensitive'.

Hoe later op de avond, hoe sentimenteler Erker leek te worden. Het laatste deel van het concert was gewijd aan zijn debuutalbum 'Celebration Of Mediocrity'. Vanzelfsprekend ook te verkrijgen op vinyl.

Erker toonde zijn vaardigheid op tenor in een blues van Coltrane, die de gemoederen die avond nog lang bezighield, want welke blues was het nu. Zelfs jazzkenner Eddy Determeyer kon er niet opkomen. Al deed dat natuurlijk in zijn geheel niet af aan de geweldige avond jazz.

Bart Hollebrandse

Op pagina 19 doet Bart Hollebrandse nog kort verslag van zijn bezoek aan 'de parel onder de Groningse podia'.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 12 januari 2014

- 1 Omer Klein**
To the Unknown (Plus Loin)
- 2 Steve Gadd**
Gadditude (BFM)
- 3 Antonio Farao**
Evan (Cristal Records)
- 4 Dave Holland**
Prism (Dare2 Records)
- 5 Art Blakey**
Justice (NJA)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Nieuwe Reeks**
[CTI heruitgaven van King Japan](#)

Veertig heruitgaven van het top jaren zeventig-label CTI en 'subsidiaries' Kudu en Salvation. De 'usual suspects' (Deodato, Benson, Laws, Turrentine), maar ook wat minder bekende titels zoals 'Penny Arcade' van Joe Farrell. Op Blu-spec cd's voor nog betere geluidskwaliteit.

- 2 George Colligan**
[Endless Mysteries \(Origin\)](#)

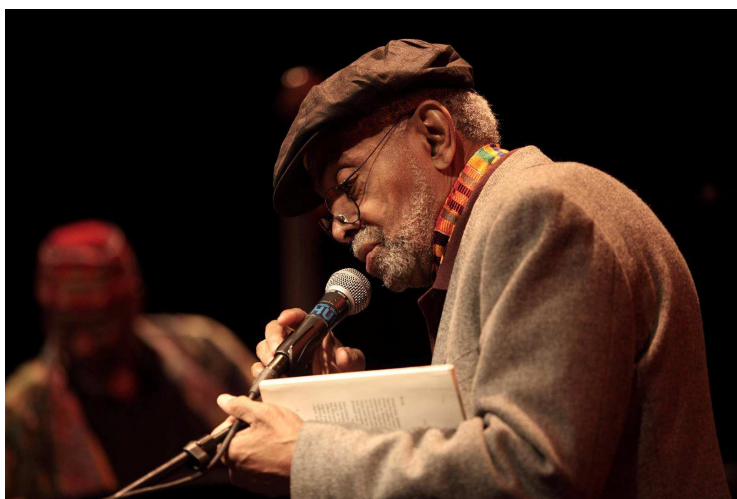
De ultieme 'sideman' Colligan laat horen dat hij ook goede trio-albums op eigen naam kan maken. Met Larry Grenadier en Jack DeJohnette.

- 3 Tony Grey**
[Elevation \(Abstract Logix\)](#)

Als bassist van Hiromi al gelauwerd in de fusion-scene. Zijn derde cd op eigen naam is weer voorzien van de 'who is who' uit de fusion-scene (McLaughlin, Stern), maar het is vooral Grey zelf die op zijn bas diepgang geeft aan de muziek.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

OVERLEDEN

Amiri Baraka in oktober 2011 in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)

Amiri Baraka, 9 januari 2014 (79)

Was schrijver, dichter en voorvechter van de Afrikaanse inbreng in de Amerikaanse cultuur. Schreef onder zijn oorspronkelijke naam LeRoi Jones: 'Blues People, negro music in white America' (1963) en 'Black Music' (1968), een bundel essays, waaronder zijn columns onder de titel 'Apple cores', in Down Beat. Zijn toneelstuk Dutchman werd in 1966 in Nederland opgevoerd met muziek van Theo Loevendie.

Al Porcino, 31 december 2013 (88)

Amerikaans trompettist. Overleden in München. Was na 1945 leadtrompettist in alle mogelijke bigbands; van Georgie Auld en Gene Krupa tot Terry Gibbs en Thad Jones-Mel Lewis. Vestigde zich in 1976 in Europa en leidde vanaf die tijd een eigen bigband.

Bobby Gordon, 31 december 2013 (72)

Amerikaans klarinettist. Overleden (waarschijnlijk) in San Diego CA. Was leerling van Joe Marsala, werd een vaste gast in Eddie Condon's. Was op klarinet een van de weinigen die alleen dat instrument bespeelden. Is te horen in diverse combinaties op het Arbors-label.

Red Balaban, 29 december 2013 (84)

Bassist. Begeleider van solisten op het gebied van traditionele jazz/mainstream.

Dwayne Burno, 29 december 2013 (43)

Bassist. Begeleider van solisten op het gebied van neo-bop. (jjm)

VARIA

Inschrijving Jazz-i Award 2014 geopend

Een optreden op het Seabottom Jazzfestival 2014 in Lelystad, is de prijs voor de winnaar van de zevende editie van de Jazz-i Award. De finale hiervan vindt op 9 maart plaats in het Agora Theater Lelystad. Tot 17 februari kunnen musici die niet beroepshalve jazz spelen zich inschrijven. Deelname staat open voor musici of groepen die afkomstig zijn uit de provincie Flevoland. Geïnteresseerden kunnen een cd of dvd met minimaal twee nummers opsturen (onder vermelding van de samenstelling van de band, soort muziek, leeftijd, ervaring, contactadres en e-mail) naar: Jazz-i Award 2014, Agorabaan 12, 8224 JS Lelystad. Uiterlijk 9 maart worden de finalisten uit de inzendingen geselecteerd.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

NEW CONCERT BIG BAND Festival (VIA)

Het Jazzorkest van het Concertgebouw heeft jarenlang iedere twee weken op zondagavond opgetreden in het Bimhuis. Dat begon toen het orkest nog New Concert Big Band heette. Leider Henk Meutgeert had de gewoonte om bij die concerten solisten uit te nodigen. Daar werden ook wel eens opnamen van gemaakt. In 1998 werd een dubbel-cd opgenomen waarvoor vele Nederlandse jazzmusici solistisch acte de présence gaven en die onder de titel 'Festival' in de winkel kwam te liggen. Een onnavolgbaar avontuur dat toen maar gewoon werd opgezet en uitgevoerd. Er werden voor 'Festival' heel spannende stukken gespeeld. Het sierlijk meanderende 'For Jacques' met trompettist Eric Vloeimans bijvoorbeeld. Dat op de cd meteen wordt overtroffen door het fantastische gebalde solowerk van toetsenist Jasper van 't Hof in zijn 'Zaire'. De golvende muzikale beweging van de tenorsax van Yuri Honing leer je in 'Soil and concrete' goed volgen. Pianist Peter Beets geeft met zijn 'Blues for the date' een voorproefje af van zijn Edison winnende dubbel-cd uit 2010 met dezelfde naam. Zelfs het ingetogen requiem voor gitarist Wim Overgaauw, van zijn leerling Maarten van der Grinten, misstaat niet in dit opgewonden en vreugdevolle gebeuren. Ack van Rooyen krijgt in twee 'features' alle ruimte voor zijn bugelspel. En dan de heuse 'drum battle' tussen Han Bennink en John Engels. De verscheidenheid van de solisten uit verschillende jazzstromingen wordt door het arrangeerwerk van Henk Meutgeert en het orkest tot een feestelijke eenheid gesmeed. Een cd die zijn titel meer dan waard maakt. Het label waarop de cd verscheen, VIA, is al jaren over de kop.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

INGEZONDEN

Dolphy en Monk

Recentelijk werd in Jazzflits bericht over cd's met niet eerder uitgebracht werk van blazer Eric Dolphy en pianist Thelonious Monk. Dat leverde al een aantal reacties van lezers op over de cd van Eric Dolphy. Lezer Arie Teunissen wijdt in de onderstaande reactie een beschouwing aan de opnamen van Thelonious Monk.

"Als er weer eens iets wordt uitgebracht van onze helden uit het verleden dat niet eerder is verschenen, levert dat blijde reacties op. Zo ook bij 'Muses' van **Eric Dolphy** op het Marshmallow-label. In Jazzflits 210 reageert Ed Beuker op Bert Broere met wetenswaardigheden over Dolphy. Hij noemt de cd 'Timespan' op hetzelfde label. Daarvan valt nog te vermelden dat ook daarop drie niet eerder uitgebrachte stukken staan, opgenomen op 7 september 1961 in een tv-studio in Kopenhagen. Bij het zoeken naar de cd 'Muses' stuitte ik ook op een Japanse reïssue van 'Out To Lunch' met daarop 'alternate takes' van 'Hat and beard' en 'Something sweet something tender', bij mijn weten ook nieuw.

'Thelonious Monk - Paris 1969' werd in Jazzflits 208 aangekondigd en in 209 besproken. **Thelonious Monk** is iemand van wie ik iedere noot wil horen. Blue Note kondigde het aan als een 'never-released Monk'. Dat is niet zo. Er was al de dvd op het Jazz Vip-label van het concert van 15 december in de Salle Pleyel. Het nieuwe is dat het nu bij Blue Note behalve op dvd ook op cd en lp te krijgen is. En dat het stuk '3 o'clock in the morning' nu weer 'I love you sweetheart of all my dreams' heet. Monk speelt met vaste man Charlie Rouse op tenor en twee nieuwkomers: bassist Nate 'Lloyd' Hygelund en drummer Austin 'Paris' Wright, de zeventienjarige zoon van bassist Gene Wright. Het verhaal wil dat Thelonious Sphere Junior, de drummende zoon van Monk, daarover behoorlijk de pest in had, hij was tenslotte al bijna twintig. Een aantal jaren later speelde hij wel met z'n vader en T.S. is 29 januari te zien in jazzclub 'Porgy en Bess' in Terneuzen.

Het concert is eerder ook verschenen op een Pioneer Laserdisc, maar wie heeft dat nog? En volgens Hessel Fluitman ook op een dubbel-lp; ik zou graag weten welke. De dvd bevat ook nog een interview met Monk door Jacques Hess. In de recensie staat de wat onduidelijke zin dat Hess rond 1960 tijdens een tournee van Monk en Bud Powell bas speelde. Dat deed hij gelukkig vaker en bedoeld wordt waarschijnlijk dat hij in 1961 Monk tijdens zijn eerste Europese tournee ontmoette omdat hij toen in het trio van diens vriend Bud Powell speelde.

Van de Monk aan het eind naar die aan het begin van zijn carrière. Monkfanaten zijn denk ik blij met de onlangs verschenen dubbel-cd van de Dizzy Gillespie Big Band 'Showtime at the Spotlite, June 1946' (Uptown Records). Op de meeste nummers is Monk de pianist. Ongeveer de helft werd eerder uitgebracht op een 'Hi-Fly' lp en een 'Bandstand' cd.

Tot slot een nieuwe cd van het Monk Quartet met Rouse, bassist John Ore en drummer Frankie Dunlop: 'The Complete 1961 Amsterdam Concert'. 'Compleet' omdat die twee niet eerder verschenen stukken bevat die de liefhebber alleen kent van een radio-uitzending met de aankondigingen van Aad Bos.

Voornoemde Jacques Hess was overigens de bassist op de allerlaatste opnamen van Eric Dolphy, gemaakt na het in Nederland opgenomen album 'Last Date'."

Arie Teunissen, Huizen

PS: De dubbel-lp die Hessel Fluitman in zijn recensie noemde, bestaat niet. Per abuis zag Fluitman een andere lp hiervoor aan.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 13 januari 2014

1 Gregory Porter

Liquid Spirit (Blue Note)

2 Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio

Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio
(Whaling City Sound)

3 Rene Marie

I Wanna Be Evil (Motema)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

INGEZONDEN (VERVOLG)

Without a net...

Het album 'Without A Net' van Wayne Shorter werd door de critici van de Amerikaanse publieke omroep NPR uitgeroepen tot het beste jazzalbum van 2013, zo meldden wij in de eerste Jazzflits van 2014. Lezer Joop van der Leij herinnerde zich bij de titel een anekdote.

"Die anekdote werd mij ooit verteld door pianist Hod O'Brien en ging over collegapianist Jimmy Rowles. Rowles, mede bekend om zijn humor, werd een keer – in kennelijke staat – aangehouden door een motoragent die al met zijn bonnenboekje in de hand op de zijruit tikte. Rowles zei: "Please one Hamburger and a coke". De boze agent beval hem uit te stappen, wees op de witte streep op de weg en zei: "Walk on this line". Rowles op vragende toon: "But not without a net?" Overigens hoorde ik Jimmy Rowles (1918 – 1996) ooit zelf in Bradley's NYC. Een avond die vast in mijn geheugen staat."

Joop van der Leij

Bobby McFerrin

In Jazzflits 210 maakten wij bekend dat vocalist Bobby McFerrin van de zomer op het Gent Jazz Festival zal optreden. Liefhebbers die niet zo lang kunnen wachten, kunnen ook 27 mei terecht in het Concertgebouw van Amsterdam. Daar geeft hij dan een concert, zo berichtte ons JF-lezeres Sabina Vissers.

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VARIA

De formatie Funk Off paradeert op het Jazzfestival van Perugia. (Foto: Schot + Roos)

Expositie Schot + Roos

Vorig jaar maakte het duo Schot + Roos (Joke Schot en Rosaria Macri) een fotoreportage tijdens het Jazzfestival van Perugia. Een aantal foto's verscheen vorig jaar in Jazzflits. Voor wie deze en andere foto's eens goed wil bekijken, worden ze tot en met 26 januari tentoongesteld in café LaBru in Rotterdam (adres: Hartmanstraat 18a).

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Ik citeer de hieronder genoemde Edward Komara: "The range of recording media included has been broadened beyond the 78-rpm record, almost to the point of bursting the work's scope." Het gaat hier over de editie van 'Blues & Gospel Records 1902-1943' uit 1982, maar het geldt voor elke vergelijkbare uitgave. Hij vervolgt: "It seeks to list all surviving sound documents (and) although it is wonderful that the compilers have added cylinders, film soundtracks, and surviving radio transcriptions, perhaps the word 'records' in the title should be amended." (Epperson, pag. 95)

Vervolgens waren het niet alleen de geluidsdragers, ook de papieren discografie lijkt, naast de elektronische, het onderspit te delven. Er kan immers veel sneller nieuwe informatie worden toegevoegd.

En ten slotte is daar de hierboven reeds aangehaalde opvatting om niet van de geluidsdrager uit te gaan, maar van de opnamesessie, hetzij die langs de oude kanalen zijn weg naar het publiek vindt, in een al of niet legaal circuit, hetzij die in een eenmalige versie ergens wordt gearhiveerd. Het doel is hierbij primair om de gangen van de musicus na te gaan. Een en ander laat zich illustreren aan de hand van de discografieën over Charlie Parker.

Jørgen Grunnet Jepsen,
Knud H. Ditlevsen (biogr. notes).
Discography of Charlie Parker.

Brande, Denemarken : Debut Records, 1959. – 29 bladen. – geniet 2^e ed. – Kopenhagen : Knudsen, 1968. – 38 bladen. – geniet

De Deen Jepsen had zich al jaren verdienstelijk gemaakt door zijn rubriek Diskofilspalten in het Zweedse Orkester Journalen. Zijn voornemen was de twintig jaar in kaart te brengen die volgden op het jaar waar Brian Rust gestopt was: 1942. Het eerste deel verscheen in 1963. (Dat het met de letter M begon is weer een ander verhaal). Tijdens de voorbereiding had hij reeds twaalf discografieën afgescheiden over individuele musicus, van Louis Armstrong tot Clifford Brown. Inhoud en vorm stonden reeds vast: naam van de groep, de bezetting, plaats en datum, matrijsnummers, songtitels en alle uitgaven. Het was overzichtelijk: het aantal heruitgaven bedroeg hoogstens vijf.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Charlie Parker in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

Jepsen nam ook al 'airchecks' op, mits ze in voldoende mate waren verspreid. Wat ontbrak: lp-titels en registers.

Piet Koster, Dick M. Bakker.

Charlie Parker.

Alphen aan den Rijn : Micrography, [1974-1976]. – 4 delen (34, 36, 30, 62 bladen). – pbk.

Veel te lang hadden we moeten wachten op een nieuwe discografie. Naar verluidt bereidde de Engelsman Tony Williams er een voor; hij was degene die op Spotlite alle Dial-opnamen van Parker had heruitgebracht. Het bleek een loos gerucht. Het was uiteindelijk onze Piet Koster die zijn bevindingen wereldkundig maakte. Het werden drie delen, elk voor een periode. Gelukkig hadden de samenstellers ingezien dat registers onontbeerlijk waren. Elk deel telde er vier: op musicus, songtitels, labels en recording units. Deel vier bevatte dan nog twee complete registers en een lijst van Parkers composities, voor een deel tezamen met de songs, die harmonisch daarvan de basis hadden gevormd. Het aantal heruitgaven was inmiddels dusdanig genomen, dat er een aparte alinea voor nodig was. Ten slotte was er in deel vier ruim plaats voor alle aanvullingen en correcties, die van alle kanten waren binnengestroomd.

Robert M. Bregman, Leonard Bukowski, Norman Saks.

The Charlie Parker Discography.

Redwood NY : Cadence Jazz Books, 1993. – 88 p. + losse bijlage (4 p.). – ISBN 1-881993-25-6 pbk.

Het aantal uitgaven van tot dan toe onuitgebrachte 'takes' en pas ontdekte opnamen had zo'n grote vlucht genomen, dat drie liefhebbers het nodig vonden als een soort interimdiscografie al het materiaal chronologisch op een rijtje te zetten.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Daarbij gaven ze wel alle noodzakelijke gegevens over de 'sessions', maar beperkten ze het aantal heruitgaven tot een of twee, de toentertijd meest voor de hand liggende lp's. Ze gingen zo drastisch te werk, dat men bijvoorbeeld bij de uitgaven op Spotlite niet kon zien dat ze oorspronkelijk op Dial waren verschenen. Toch een onontbeerlijk herkenningpunt in Parkers oeuvre, dat ruwweg gemarkeerd wordt door opnamen voor drie labels: Savoy, Dial en Clef/Norgran/Verve. Een losse bijlage bevatte de bijgewerkte registers op musici en songtitels als vervanging van die in het eigenlijke boekje.

Edward M. Komara.
The Dial Recordings of Charlie Parker : A Discography.

Westport CT : Greenwood Press, 1998. – XII, 215 p. – ISBN 0-313-29168-3 geb.

Dit is een academische studie en moet als zodanig worden beschouwd. Het beperkt zich tot de 46 titels die Parker opnam voor Dial. Discografisch gezien kan het niet vollediger; zelfs het nummer van de track van de desbetreffende lp/cd wordt vermeld. Schrijver onthoudt zich van een oordeel over de muziek zelf, maar noteert wel: het tempo, de structuur, welk deel daarvan de solisten voor hun rekening nemen en waar transcripties zijn te vinden. Alle mogelijke bijlagen en registers maken het boek overcompleet.

Claude Schlouch.
Charlie Parker : A Discography.
 Marseille : eigen uitg., 1999. – 145, 8, 6, 14 eenzijdig bedrukte bladen ; 30x21 cm. – pbk.

In 1999 wierp de Franse samensteller in één worp twaalf discografieën op de markt. Ze geven voldoende informatie en zijn overzichtelijk, misschien wel, omdat Schlouch er juist niet naar streefde alle mogelijke heruitgaven te vermelden. Registers op musici, songtitels en labels wijzen de weg.

Piet Koster,
Harm Mobach (biogr. note).
Bird Lore : A Revised Charlie Parker Discography.

Almere : Micrography ; distrib. Names & Numbers, 2002. – 3 delen (XX, 304 + 197 + 236) p. – ISBN 90-76453-04-7 alle drie in ringband

Dit werk wordt met recht 'Bird Lore'
 ...vervolg in de rechterkolom

Charlie Parker in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

(= vogelkunde!) genoemd. Het slaat alle voorgaande uitgaven in volledigheid: zo worden van Parkers originele versie van 'Donna Lee' – opgenomen 8 mei 1947 voor Savoy – ruim zestig heruitgaven vermeld. Deel een is het eigenlijke hoofdwerk, delen twee en drie worden in hun geheel in beslag genomen door de inmiddels onmisbaar geachte registers, met aparte lijsten voor de traditionele uitgaven en die op cd, beide deze keer inclusief de titels.

Dat laatste is, om een of andere reden, lang taboe geweest. Zo noemt, in zijn inleiding tot de recente editie van 'Celebrating Bird', Gary Giddins de eerste lp die hij van Parker kocht. Het was 'Bird Symbols' op het niet goed aangeschreven label Charlie Parker Records. Via de naam van dit label én de titel kom je dan gemakkelijk uit bij de 'sessions' waaruit de plaat is samengesteld. Helaas heeft juist hij zijn bibliografie niet voldoende bijgewerkt: 'Bird Lore' ontbreekt daar.

Degene die een aparte discografie te veel is, maar een compleet overzicht wil hebben van Parkers oeuvre, is misschien het beste gebaat bij het al in deel een van dit drieluik aanbevolen 'Chasin' The Bird' door Brian Priestley. Het discografisch gedeelte beslaat daar een kwart van het hele boek. Voor wie alleen aanbevelingen wil, kan terecht bij Gary Giddins, die zijn keuze van 1987 herhaalt, maar er die van 2013 aan toevoegt.

Bruce D. Epperson. More Important Than The Music : A History Of Jazz Discography. – Chicago : The University of Chicago Press, 2013. – XVI, 284 p. – ISBN 978-0-226-06753-7 hardb. met stofomslag. Prijs ruim 50 euro.

(Voor Vogelkunde 1 en 2 zie JF 209 en 210)

FESTIVALS FEBRUARI

Youn Sun Nah. (Foto: Sung Yull Nah)

TOURNAI JAZZ FESTIVAL

**Tournai (België)
7 en 8 februari 2014**

(<http://www.tournaijazz.be/>)

Met onder anderen: Avishai Cohen, Jef Neve, Youn Sun Nah, Toine Thys, Ivan Paduart.

(BAS)KLARINET DAG

**Splendor, Amsterdam
9 februari 2014**

(<http://www.blueclarinet.com>)

Met onder anderen: Michael Moore, John Ruocco, David Kweksilber, Tobias Klein, Alex Simu, Ab Baars, Ziv Taubenfeld en Tini Thomsen.

Meer Europese festivals op:

<http://jazzfests.net/>

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

TOETS EN TERTS

HARVEY MERCERA TRIO

Bezetting:

Harvey Mercera (Fender Rhodes),
Benson Enowben Itoe (bg),
Claude Ciza (d).

KLATWERK 3

Bezetting:

Boelo Klat (p),
Ruud Vleij (b),
Ancel Klooster (d).

Datum en plaats:

25 november 2013,
Toets en Terts, Groningen.

De mooiste parel onder de podia van Groningen ligt verborgen in zuid-Groningen. In een bladmuziekwinkel. Een aantal keer per jaar gaan de bakken met notenschrift opzij en wordt de winkel omgebouwd tot podium. En dat doet de eigenaar Stefan Hendriks nu al 25 jaar. Aanleiding voor een feestje? Ja, maar het geheim wordt angstvallig bewaard. Meer dan een mailinglist is er niet. En misschien moet dat ook gewoon zo blijven. De intimi weten immers de weg.

De Antilliaanse pianist **Harvey Mercera** was 25 november vorig jaar de verrassing van de avond. Hij bracht eigen composities in de Caribische traditie. Het nummer 'Confused smile' zat vol tegenstrijdigheden. 'Open water' is een slaapliedje, dat toch eigenlijk geen slaapliedje is. Op sommige momenten leek Mercera ongemakkelijk met het publiek. Zo probeerde hij de complexiteit van het nummer 'Mullata' uit te leggen, om dat vervolgens maar Caribisch samen te vatten in: "Hierbij kun je met je kontje bewegen". Een poging tot Jip en Janneke-taal voor de nuchtere Groninger?

Na een kort intermezzo van bassiste-zangeres Floor Pots en pianist Nanne van der Werff was het tijd voor een vaste gast van Toets en Terts: **Boelo Klat**. In zijn trio verving bassist Ruud Vleij vaste kracht Jico de Jeer. Klat bracht voornamelijk eigen composities. Zijn composities zijn gevarieerd en laten Klats grote kennis van Amerikaanse pianomuziek kennen, van swing tot freejazz en dat alles toch tegen een Europese achtergrond. Opvallend was het nummer 'New York'. Klat is veelzijdig (zie de interessante montage van de Amerikaanse tv-serie *Koyak* op You Tube: <http://www.youtube.com/watch?v=Xc85D5z8Zbw>). Hij is een verborgen parel op een verborgen podium! Klat verdient een groter en breder podium.

Gedurende de avond werden er beeld- en geluidopnamen gemaakt. De vraag is wanneer Toets en Terts die beschikbaar maakt. Naast alle mooie podia die we in Nederland hebben, zijn podia zoals Toets en Terts heerlijk voor ware jazzliefhebbers.

Bart Hollebrandse